

זוהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מדבר

לוח עמודי חיומי בזוהר פרשת ציון		
מתקן מדבר	וילנא	יום
קבב-קבב	עו"ב	ראשון
קבב-קלב	עה"א	שני
קלב-קלב	עה"ב	שלישי
קלח-קלח	עט"א	רביעי
קלח-קמה	עט"ב	חמישי
קמה-קג	פ"א	שישי
קג-קנה	פ"ב	שב"ק
קנה-קס		

כ"ב אותיות הא-ב הם שורשים לכל הנמצאים

רבי אלעזר פתח, (ישעה ז א) שאל לך אותן מעם יהוה אלהיך, העמך שאלה או הגביה למעלה, אספכלנא בדרין קדמאיין ודרין בתראין, מה בין דריין קדמאיין לדריין בתראין, דריין קדמאיין הו ידעינו ומספכלין בכםתא עלאה, וידעינו לצרפה אתוון דעתיהיבו ליה למשה בסיני, ואפילו חיבין דבחון בישראל הו ידעינו גו אתוון חכםתא עלאה, וידעינו גו אתוון עלאין וגו אתוון תפאין, חכםתא לאנганא עובדין בהאי עולם.

מתוק מדבר

כלומר שידעו מה שיתחדר בשיטתו של הצלבאות, ואפילו חיבין דבחון בישראל הו ידעינו גו אתוון חכםתא עלאה ואפילו הרשעים שהוא בישראל, כגון אחד המלך וחביריו, היו יודעים בעניין האותיות חכמה עליונה, שאם לא כן מה אמר לו ישעה הנביא שאל לך אתוון גור, שהוכנה על אות אחת שם היה כדרקמן, אלא ודאי שהיה יודע סודות האותיות, וידעינו גו אתוון עלאין וגם ידעו סוד אותיות הגדלות שהם מושרות בביבנה, שיש בהם כלות הרבה ומתחפשים להרבה ענפים, וגו אתוון תפאין וכן ידעו סוד אותיות הקטנות שהם מושרות במילכות, וידעו על ידי זה חכםתא לאנганא עובדין בהאי עולם חכמה להניג המעשים בעולם הזה, כי הכל"ב אותיות הם שורשים לכל הנמצאים, והם עניינים נפלאים להשיג ולהבין מוחכם הנוגות הקב"ה בכל העולמות, ועוד כי על ידי סודות האותיות הקטנות אפשר לאדם להשיג חפצי בעניינים הגשמיים שבעולם הזה, ועל הרוחניים שבעולם הבא.

(דף ב ע"א, ובכיאורינו ברוך י עט' א-ב)

כ"ב אותיות הא-ב הם שורשים לכל הנמצאים

רבי אלעזר פתח התחיל לפרש מה שניכא ישעה הנביא לאחד מלך יהודה, דכתיב שאל לך אותן מעם יהוה אלהיך קדמאיין העמק שאלה או הגביה למעלה הנה לפי שרוצה לפרש סוד צירוף אותיות ויקרא אל מש"ה, لكن הקדים הקדמה זו, ואמר אספכלנא בדרין קדמאיין הסתכלתי והתבונתי בחכמים שבדורות הראשונים שהיו בזמן שבית המקדש היה קיים, ודרין בתראין בחכמיים שבדורות האחוריים שאחר החורבן, וראיתי בחכמים שבדורות האחוריים לבין החכמים הבדל יש בין החכמים שבדורות הראשוניים לבין החכמים שבדורות האחוריים, כי דריין קדמאיין הדורות הראשוניים שהיו בזמן הבית, הו ידעינו היה יודעים ידיעות והקדמות בסודות האותיות, ומספכלין ומסתכלים ומתחבונים בעיונים ובחקריהם, בכםתא עלאה בחכמויות אלהי"ת בעניין הנוגת הספרות ופעולתם, וידעינו לצרפה אתוון דעתיהיבו ליה למשה בסיני וידעו איך לצרף את הצלבאות שניתנו למשה בהר סיני בשעת מתן תורה,

ההבדל בין הgalot האחرون להгалות הקודמות

פא חזי, בכלחו גלוותא דגלו ישראל, לכלחו שיי זמנא וקצא, ובכלחו היו ישראל פִּיאַבְּנָן לקדשא בריך הוא, ובתולת ישראל הות תפת לאתרהא, ביהו זמנא דגוז ערלה, והשפתא בגלוותא דא בתרא לאו הци, דהא היא לא תיתוב הци בזמנין אחרניין, והאי קרא אוכח, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה, לא כתיב.

מתל למלפאה דרגע על מטרוניתא, ואשדי לה מהיכליה לזמן ידיעא, עד הוה מטי ההוא זמנא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלפאה, וכן זמנא חד ותרין ותלת זמניין, לזמן באתריתא אתרחתה מהיכלא דמלפאה, ואשדי לה מלפאה מהיכליה לזמן רחיקא, אמר מלפאה, האי זמנא לאו הוא בשאר זמניין דהיא פיתוי קמאי הци, אלא אני איזיל עם כל בני היכלי ואתבע ערלה.

עד מטה לגבה, חמא לה דהנות שכיבת לעפרא, מאן חמא יקרא דמטרוניתא בההוא (דף ו ע"ב) זמנא, ובעתין דמלפאה לקבלה, עד דאחד לה מלפאה בידוי, ואוקים לה, ואיתמי לה לה היכליה, ואומי לה דלא יתפרש מינעה לעלמיין ולא יתרחיק מינעה.

מתוך מדבר

והשליכה וגרש אותה מהיכלו לזמן ידווע, עד הוה מטי ההוא זמנא כשהיה מגיע זמן ההוא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלפאה מיד המלכה היתה באה ושבה לפני המלך, וכן זמנא חד ותרין ותלת זמניין ורק היהת פעם אחת ושתיים ושלש פעמים, לזמן באתריתא אתרחתה מהיכלא דמלפאה בפעם האחרון נתרחתה המלכה מהיכל המלך, ואשדי לה מלפאה מהיכליה לזמן רחיקא והשליך וגרש אותה המלך מהיכלו לזמן וחוך וארכוך, אמר מלפאה, האי זמנא לאו הוא בשאר זמניין דהיא פיתוי קמאי הци אמר המלך הפעם הזאת אינה כשרה הפעם שהיא TABA לפני מעצמה כך, אלא אני איזיל עם כל בני היכלי ואתבע ערלה אלא אני אלך עם כל בני היכלי ואבקש אותה.

עד מטה לגבה חמא לה דהנות שכיבת לעפרא כשהמלך הגיע אל המלכה ראה אותה שוכבת על העפר, מאן חמא יקרא דמטרוניתא בההוא (דף ו ע"ב) זמנא מי ראה כבודה של המלכה בפעם ההיא, ובעתין דמלפאה לקבלה והבקשות ופיוטים של המלך אליה, עד דאחד לה מלפאה בידוי ואוקים לה עד שאחו אותה המלך בידיו והקימים אותה, ואיתמי לה להיכליה והביא אותה אל היכלו, ואומי לה תפרש מינעה לעלמיין ולא יתרחיק מינעה. (דף ו ע"א-ע"ב, ובכיאורינו ברך י עמי גנו-נו)

ההבדל בין הgalot האחرون להгалות הקודמות

פא חזי, בכלחו גלוותא דגלו ישראל בא וראה בכל הгалות שגלו ישראל, לכלחו שיי זמנא וקצא לכלום שם וקצב הקב"ה זמן וקץ, ובכלחו היו ישראל פִּיאַבְּנָן לקדשא בריך הוא ובכל הгалות היו ישראל שכבים בתשובה אל הקב"ה, וריחם הקב"ה עליהם על ידי תשובהם, ובתולת ישראל הות תפת לאתרהא, בההוא זמנא דגוז ערלה ועוד גם בתולת ישראל שהיא השכינה שהלכה עם ישראל בגלות כדי לשמרם מאובייהם, הייתה חוזרת מעצמה למקומה, בזמן ההוא שנגוז ערלה, והשפתא בגלוותא דא בתרא אבל עתה בגלות האחרון הוא שהשכינה עצמה בצלות, בסוד (עמום ט יט) סוכת דור הנופל, ואין חbosת מתייר עצמו מבית האסורים, לאו הци אינו כן, דהא היא לא תיתוב הци בזמנין אחרניין כי היא לא תשוב ותחזור מעצמה כמו בזמנים של גליות האחרות, והאי קרא אוכח ופסוק זה מוכיח ולמד על כן, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל פי שלא תקום מעצמה, כי הנה נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתיב שאו היה משמע שח"ז אין לה עוד תקומה, אלא נפלה לא תוסיף קום מעצמה, רק על ידי הקב"ה.

מתל למלפאה דרגע על מטרוניתא משל מלך שעס על המלכה, ואשדי לה מהיכליה לזמן ידיעא

הקב"ה בביבול יאחז ביד השכינה ויקים אותה מגלוותה

כִּי קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא, כֹּל זָמַנִּין דְּכֶנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא, פֶּד הָרָה מְטִי זָמַנָּא הִיא אֲתִיאָת
וְחִדְרָת קָמִי מְלָכָא, וְהַשְׁתָּא בְּגָלוּתָא דָא לְאוֹ חַכִּי, אֶלָּא קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא יוֹחֵד בַּיְדָה,
וַיָּקִים לְהָ, וַיַּתְפִּיס בַּחֲדָה, וַיָּתַב לְהָ לְהִיכְלִילָה.

וְתָא חַזִּי דְּהַבְּיָה הוּא, דְּהָא כְּתִיב, נִפְלָה לֹא תֹּסִיף קּוֹם, וְעַל דָּא כְּתִיב, (עמוס ט א) בַּיּוֹם הַהוּא
אֲקִים אֶת סְפָת דָּרְדָּר הַנוֹּפְלָת, הִיא לֹא תֹּסִיף קּוֹם בְּזָמַנִּין אַחֲרָנִין, אֶבְלָ אָנָּא אָוּקִים לְהָ,
וְעַל דָּא כְּתִיב, בַּיּוֹם הַהוּא אֲקִים אֶת סְפָת דָּרְדָּר הַנוֹּפְלָת, אֲנִי אֲקִים אֶת סְפָת דָּרְדָּר, מִאֵן סְפָת
דָּרְדָּר, דָּא בְּתוּלָת יִשְׂרָאֵל, הַנוֹּפְלָת, כַּמָּה דְּכֶתִיב נִפְלָה, וְדָא הִיא יָקְרָא דְּבָתוּלָת יִשְׂרָאֵל וְתוֹשְׁבָחוֹתָא
דִּילָה, וְדָא אָוְלִיפְנָא בְּהָיָה שֻׁעַטָּא.

אמֶר רַבִּי יְהוֹדָה, וְדָא מְלִילָתָא עַל לְבָאי וְאֲתִישָׁבָא, וְדָא בְּרִירָה דָמָלה, וְאַזְלָא הָאֵי כְּמַלְהָ חַדָּא
דְּשָׁמַעַנָּא וְשָׁבְחָנָא, וְהַשְׁתָּא בְּגָלוּתָא, דְּתָגְנִינָן, אָמֶר רַבִּי יוֹסֵי, זָמַנִּין קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא
לְאַכְרֹזָא עַל בְּגָנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וַיִּמְאָה, (ישעה נב ב) הַתְּנָעָרִי מַעֲפָר קּוֹמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלָם, בַּמְּאָן דָּאַחֵיד
בַּיְדָא דְּחַבְרִיה, וַיִּמְאָה הַתְּנָעָר קּוֹם, כִּי קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא יוֹחֵד בָּה, וַיִּמְאָה הַתְּנָעָר קּוֹמִי.

מתוק מדבר

מן סופת דוד מי היא סוכת דוד, ואמר דא בְּתוּלָת
יִשְׂרָאֵל הִיא השכינה הקדושה, ומ"כ הַנוֹּפְלָת מֵלָה זו
הִיא פֶּמֶה דְּכֶתִיב נִפְלָה כָּמוֹ שָׁנָאָמָר נִפְלָה, וְעַתָּה אֲקִימה,
וְדָא הִיא יָקְרָא דְּבָתוּלָת יִשְׂרָאֵל וְתוֹשְׁבָחוֹתָא דִּילָה
וְזה הוּא הַכּוֹדֵד שֶׁל בְּתוּלָת יִשְׂרָאֵל וְהַשְׁבָחָה שֶׁלָה, שֶׁלָא
תוֹסִיף לִקּוֹם מַעֲצָמָה אֶלָא הַקְּבָ"ה יִקְּמֵם אֹתָה, וְדָא אָוְלִיפְנָא
בְּהָיָה שֻׁעַטָּא וְאתָה זֶה לִמְדָתִי מַרְכִּי שְׁמַעוֹן בַּעַת הַהִיא.

אמֶר רַבִּי יְהוֹדָה לְרַבִּי אָחָה, וְדָא מְלִילָתָא עַל לְבָאי
וְאֲתִישָׁבָא וְדָא דִיבְרָת עַל לְבִי וְנַתִּישָׁב לְבִי בְּעַנֵּין
זֶה, וְדָא בְּרִירָה דָמָלה וְזוּרוֹ שְׁבִוּ שְׁלַה הָדָרָה, וְאַזְלָא
הָאֵי, כְּמַלְהָ חַדָּא דְּשָׁמַעַנָּא וְשָׁבְחָנָא וְדִבְרָה זֶה הַוּלָךְ
כְּדִבְרָה אֶחָד שְׁשָׁמְעַתִּי וְשָׁחַחְתִּי, וְהַשְׁתָּא רַוּחָנָא לְהָ וְעַתָּה
נוֹכְרָתִי וְהַרְוחָתִי אָתוֹ, דְּתָגְנִינָן שְׁלַמְדָנוֹ אָמֶר רַבִּי יוֹסֵי,
זָמַנִּין קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא לְאַכְרֹזָא עַל בְּגָנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
וַיִּמְאָה עַתִּיד הַקְּבָ"ה להַכְּרִיז עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא
הַשְׁכִּינָה, וַיֹּאמֶר לְהַתְּנָעָרִי מַעֲפָר קּוֹמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלָם
שְׁפִירּוֹשׁ בַּמְּאָן דָּאַחֵיד בַּיְדָא דְּחַבְרִיה, וַיִּמְאָה הַתְּנָעָר
קוֹם כְּמַי שָׁאוֹחַ בַּיְדָ חַבְרוֹ, וַיֹּאמֶר לוֹ הַתְּנָעָר מַהְעָפָר
וּקוֹם, כִּי קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא יוֹחֵד בָּה וַיִּמְאָה הַתְּנָעָר
קוֹמִי כֶּךְ הַקְּבָ"ה יִאֱחֹז בַּיְדָ השְׁכִּינָה וַיֹּאמֶר לְהַתְּנָעָר
מַעֲפָר קוֹמִי.

(דף ו ע"ב, וככיוורינו כרך י עמ' גו-ונט)

הקב"ה בביבול יאחז ביד השכינה ויקים אותה מגלוותה

כִּי קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא כֵּךְ הוּא אֶצְל הַקְּבָ"ה, כֹּל זָמַנִּין
דְּכֶנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא בְּכָל פָּעָם שְׁכָנָת יִשְׂרָאֵל
שְׁהִיא הַשְׁכִּינָה הִתְהַגֵּד בְּגָלוּתָה, פֶּד הָרָה מְטִי זָמַנָּא, הִיא
אֲתִיאָת וְחִדְרָת קָמִי מְלָכָא כַּשְׁהַגִּיעַ סּוֹף זָמַן הַגָּלוּת,
הִיא בָּאָה וְחִזְרָה מַעֲצָמָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּ"ה, וְהַשְׁתָּא בְּגָלוּתָא
דָּא לְאוֹ חַכִּי וְעַתָּה בְּגָלוּת הַזָּהָר הַאֲחִרּוֹנָה אִינוֹ כֵּן, אֶלָּא
קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא יוֹחֵד בַּיְדָה וַיָּקִים לְהָ וַיַּתְפִּיס
בַּחֲדָה אֶלָּא הַקְּבָ"ה יִאֱחֹז בַּיְדָה וַיָּקִים אֹתָה וַיַּתְפִּיס עָמָה,
וַיָּתַב לְהָ לְהִיכְלִילָה וַיַּחַזֵּר אֹתָה לְהִיכְלָלוֹ.

וְתָא חַזִּי דְּהַבְּיָה הוּא וּבָא וּרְאָה שֶׁכְּרָה, דְּהָא כְּתִיב
נִפְלָה לֹא תֹּסִיף קּוֹם שְׁפִירּוֹשׁ שֶׁלָא תֹּסִיף קּוֹם
מַעֲצָמָה, וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל זה נָאָמָר כֶּךְ בַּיּוֹם הַהִיא
פִּי בַּיּוֹם שֶׁגָּאָולָה יִשְׂרָאֵל עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא
סְפָת דָּרְדָּר הַנוֹּפְלָת דְּהַיָּנוּ הִיא לֹא תֹּסִיף קּוֹם בְּזָמַנִּין
אַחֲרָנִין הִיא לֹא תֹּסִיף לִקּוֹם מַעֲצָמָה כְּבָזְמָנִים הַאֲחֶרְנִים,
אֶבְלָ אָנָּא אָוּקִים לְהָ אֶלָּא אֲנִי אֲקִים אֹתָה, וְעַל דָּא
כְּתִיב וְעַל זה נָאָמָר בַּיּוֹם הַהִיא אֲקִים אֶת סְפָת דָּרְדָּר
הַנוֹּפְלָת שְׁפִירּוֹשׁ אֲנִי אֲקִים אֶת סְפָת דָּרְדָּר, וּמִפְרָשׁ

לפרשת זבור

בכל דור יש בו מזורע עמלק והשיות עושה עמם מלחמה

מלחמה ליהו"ה בעמלק מדור דר, מדור דר חסרים, מדירין דלעילא ומדירין דלתתא, אמר רבי יהודה, בכל דרא ודרא בכל דריין דאתני לעלמא, לית לך דר דלית בהו מההוא זרעא בישא, וקדשא בריך הוא אגח בהו קרבא, רבי יצחק אמר (מדירין דלתתא לדירין דלעילא), וועליהו כתיב (זהלים קד לה) יתמו חטאים מן הארץ וגוי, מן הארץ דין ובעלמא דתמי, ביה זמנה כתיב (שם) ברבי נפשי את יהו"ה הלויה.

הגאולה אינה תלואה אלא במחיה עמלק

פוקננא לאו איה פלייא אלא בעמלק עד דיתמחי, דביה אומאה, וזה אוקמה.

מתוך מדבר

שם זרע עמלק, או כתיב ורשעים עוד אינם ברבי נפשי
את יהו"ה הלויה שהיא השם שלם והכסא שלם
במהרה בימינו אמר.
(בשלח דף ט ע"א, ובכיאורינו ברך ה עמ' תשמג)

הגאולה אינה תלואה אלא במחיה עמלק

פוקננא לאו איה פלייא אלא בעמלק עד דיתמחי
גאולת ישראל אינה תלואה אלא במחיה עמלק
ולא במחיה שאר מני ערב ורב, דביה אומאה לפ שرك
בו נשבע הקב"ה שאין שמו שלם ואין כסאו שלם עד
שמעחה שמו של עמלק, לפי שהוא ראשית גוים שמציריהם
 לישראל לנן לא יגאלו ישראל עד שימחה, אבל שאר מני
ערב רב אפשר שימחו רק אחר הגאולה, וזה אוקמה
במיכליה סוף פ' בשלח על הפסוק כי יד על כס יהה
מלחמה לה' בעמלק מדור דור.
(בראשית דף כה ע"ב, ובכיאורינו ברך א עמ' שיח)

**בכל דור יש בו מזורע עמלק והשיות
עשה עמם מלחמה**

מלחמה ליהו"ה בעמלק מדור דר ואמר כי מלה
מדור דר חסרים שתיהן חסנותות אחת ו', (ס"ג
נד"ר) אמר רבי יהודה טעם הדבר שבאות להורות כי
בכל דרא ודרא בכל דור ודור, בכל דריין דאתני
לעלמא בכל הדורות שבאים לעולם, לית לך דר דלית
בזהו מההוא זרעא בישא וקדשא בריך הוא אגח
ביהו קרבא אין לך דור שני בו מזורע הרע של עמלק
והקב"ה עושה עמם מלחמה, רבי יצחק אמר מש"כ
מדור דר חסנות, בא להורות של מלחמת עמלק תהיה מדירין
דלתתא לדירין דלעילא מעולם זהה שהוא דירת
התחנותים, פי' ישראל ימחקו תחילתה את זכרו של עמלק
למטה, ואחר כך תעלה המלחמה לדירה של מעלה לMahon
את זכרו למעלה בשורשו, וועליהו על זרע עמלק כתיב
יתמו חטאים מן הארץ וגוי, מש"כ מן הארץ פירשו
בעלמא דין ובעלמא דתמי שימושו את שם בעולם
זהה ובעולם הבא, ביה זמנה כאשר יתמו אלו החטאים

שבח דא שירתא

וכן בכל הדורות כשבועיים בזוהר הקדוש מעוררים כה הנשומות וככ הצדיקים עם כה משה ובני שהשתתפו בחיבור הזוהר, ובזה מבטלים כה ההיינזנים.
(הרמ"ק)

הזהר הקדוש" ע"פ "מתוך מדבר"

